

JESPER RIEFENSTHAL

SKUESPILLER: Den 34-årige skuespiller om sceneskræk, lykke og om at overkomme en depression.

MANDEPORTRÆT

Af Anders Hjelmer Paulsen
Tlf. 7211 4006,
ahp@jv.dk

Foto: Maria Tuxen Hedegaard

I manges øjne er det ufornuftigt at uddanne sig til skuespiller. Men i dag er det faktisk blevet lige så fornuftigt at være skuespiller som at være tømrer. Jeg har haft fast job, siden jeg blev færdig på skuespillerskolen, mens nogle af mine jævnaldrende, der blev tømrere eller mure-re, går arbejdsløse. Det er fuldstændig den omvendte verden.

I dag kan jeg se, at mit skuespiller-talent kommer fra min far. Han har altid været god til at fortælle historier, så man spidsede ører. Jeg kan lige pludselig se, hvordan han gør alle de rigtige ting, uden han kender teorierne bag den gode fortælling. Til at starte med var det en mærkelig fornemmelse, når jeg nærmest kunne høre min egen far tale ud af munden på mig. Jeg havde lyst til at spytte i græsset og råbe »kan du komme ud!« Men jeg har accepteret, at han sidder derinde, og jeg bliver belønnet for det i dag, når jeg fortæller en god historie på scenen. Den belønning har min far en del af æren i.

Jeg var tæt på at droppe min drøm om at blive skuespiller. Jeg var med i forskellige amatørstykker, inden jeg blev optaget på skuespillerskolen, og hver gang jeg skulle på scenen, var jeg hamrende bange. På et tidspunkt tænkte jeg »fuck teater!« Scenen var blevet en stor blærende følelseshoppeborg. Så jeg søgte ind på kokkeskolen i stedet. Der havde du et stykke kød, der skulle ind i ovnen ved 200 grader. Så kunne du stikke den med hvidløg eller knalde noget rosmarin på den, hvis du ville være kreativ, men det hele var meget mere simpelt. Alligevel havde jeg følelsen af, at jeg var i gang med at tabe til mig selv og bukke under for min præstationsangst. Så jeg besluttede til sidst at tage optagelsesprøven på skuespillerskolen.

Angsten forsvandt dog ikke. Når jeg øvede på skuespillerskolen, var det som om, der var våd sæbe på min hjerne. Jeg kunne ikke huske teksterne og mit hjer-

te hamrede derudaf. Jeg kunne svede halvanden liter sved på under et minut. Det sprøjtede ud af huden på mig, så både min T-shirt og bukser blev gennemblødt. Det var en meget ubehagelig oplevelse.

Det var en øvelse på skuespillerskolen, der kurerede mig. Jeg skulle stå foran alle mine med-studerende og lave en bevægelse, samtidig med at jeg lavede en lyd. Når læreren sagde »skift«, skulle jeg finde på en ny bevægelse og en ny lyd. Det var dybt angstprovokerende, og jeg havde konstant lyst til at flygte fra scenen. Men læreren blev ved med at sige »du slipper ikke – bliv der – lav noget nyt«, og sådan fortsatte det i en hel time. Jeg har aldrig været så bange i mit liv. Men efter at have været i torturkammeret, skulle der lige pludselig meget til at slå den følelse. Den oplevelse gjorde mig til en mand.

Jeg ved i dag, at jeg var angst for at fejle. Fejl var ikke en del af min identitet, så hver gang jeg trådte ved siden af, var det som om, min identitet var ved at falde fra hinanden. Selvfølgelig bliver man ikke supermand efter en enkelt øvelse. Men bagefter havde jeg nemmere ved at huske mine tekster, og der var langt mere plads i mit system.

Det bedste råd, jeg har fået, kom fra min rektor på skuespillerskolen. Jeg spurgte, hvad jeg skulle gøre, hvis jeg blev skide sur og bare havde lyst til at slå nogen. På det tidspunkt i mit liv havde jeg nemt ved at ryge i barslagsmål, så min rektor kiggede på mig og sagde: »Nu skal du høre Jesper. Du skal bare lade vær!« Det var så befriende at slippe for alt det pædagogiske sludder. Der findes et hav af selvhjælpsbøger, der giver 10 råd til det ene og 10 råd til det andet. For mig er det en stor gang »new age-pis«.

Jeg elsker at få styr på min opsparing, pension og forsikringer. Der er så meget, der flyder i mit liv, og så er det skønt at gøre nogle ting, som er enormt fornuftige.

Da jeg var 19 år, slog min ungdomskæreste op med mig. Hele min verden stod i flammer. Jeg sagde til mine venner, at jeg nok ville være lidt ude af mig selv de næste par uger. Tre måneder senere var jeg stadig ikke kommet videre. Jeg sad på et morgen-værtshus, da en nær ven greb hårdt fat i min T-shirt og kastede mig henover et bord, mens han råbte »så stopper du!« Det var lige præcis det, jeg havde brug for. Bagefter sagde jeg »tak skal du have« til ham. Han havde prøvet

»Det var en meget speciel oplevelse. Jeg stod på Lars Tyndskids mark med en guldbajer i hånden, mens jeg jagtede guld-karameller i horisonten. Ved hvert sving var der en ny guldbajer som pejlemærke, og efter et stykke tid fandt jeg frem til pigens hjem.«

at være både forstående og empatisk, men der var ikke nogen stopklods for mig på det tidspunkt.

Jeg fik en depression, det år jeg fyldte 21 år. Jeg kunne ikke finde ud af, hvad jeg var god til. Det eneste jeg kunne var at sidde på den samme hynde i sofaen. Det var dér min røv passede bedst. Der sad jeg så og tændte og slukkede for fjernsynet i en uendelighed. Jeg var forvirret, spiste dårligt og fik ingen motivation. Det var ikke én speciel ting, der fik mig ud af kurs, men nærmere følelsen af, at verden var hård ved mig. Jeg havde hverken en gymnasial eller teknisk ud-

dannelse. Jeg havde ingen ting. Det var frygten for, at det hele skulle gå ad helvede til.

Det var mine venner, som reddede mig. En kom hen og sagde til mig, at hans køleskab stod åbent. »Skal vi ikke sige, at du hver anden dag spiser aftensmad sammen med min kæreste og mig?« sagde han. De forsøgte langsomt at få mig op af sofaen. En anden ven tilbød at betale min husleje for en stund. Han mente, at vi stadig havde 60 år endnu til at lave en afdragsordning, så det var ikke noget problem. De var begge med til at få lettet nogle sorte skyer, så jeg til sidst kunne gå til lægen og sige: »Jeg tror, jeg

har et problem«. Det er nogle venner, jeg har for livet.

Jeg var 100 procent lykkelig, den dag jeg blev gift. Det var kæmpestort. Det føltes som en mavepuster, da jeg så min brud, og jeg var en kæmpe stor tude-prins. Tænk, at der var et menneske, der havde lyst til at dele hele sit liv med mig. Det var sinds-sygt. Jeg stod og tænkte: »Virkelig? Er du sikker?« Og så var det oveni købet en kvinde, som jeg syntes var lækker. Jeg tror ikke alle er ligeså heldige som mig – at ramle sammen med den helt rette person.

Jeg holdt en lang og flot tale

til min kone. Det bør enhver mand gøre. Det var jo første gang, jeg kunne kalde mig nogens mand.

Vi har planer om børn i en nær fremtid. Jeg tænker nogle gange på min oldemor, der fik 18 børn. Når folk spurgte hende, hvor mange børn hun skulle have, svarede hun: »Der kommer de børn, der kommer!« Det er jo ret langt fra livet i dag, men nok alligevel lidt rigtigt.

En ven ville engang have mig på blind date. Det var jeg ikke meget for, men venen havde solgt mig godt over for pigens. Jeg skulle møde hende ved et bus-

stoppested i Ollerup, men da jeg kom frem, var hun der ikke. Jeg syntes, det var underligt, men i samme øjeblik modtog jeg en sms på min telefon: »Der ligger en taske i busken ved siden af stoppestedet.« stod der.

Jeg rodede busken igennem i min fine jakke, hvide skjorte og nypudsede sko og fandt rigtig nok en dametaske fyldt med guldkarameller, en guldbajer og et lille fint kort, der var brændt i kanten. Med sirlig skrift stod der: »Gå mod Svendborg. Følg guldkaramellerne«. Det var en meget speciel oplevelse. Jeg stod der på Lars Tyndskids mark med en guldbajer i hånden, mens jeg jagtede guldkarameller i horisonten.

Ved hvert sving var der en ny guldbajer som pejlemærke, og efter et stykke tid fandt jeg frem til pigens hjem.

Hun boede idyllisk i en gammel togvogn lavet i træ og med franske døre. Bagved var der marker og til venstre kunne man skimte det sydfynske øhav. Pludselig hørte jeg et »hej« bag mig og et par møgbeskidte tæer kom til syne i en rød sommerkjole. Jeg kiggede op og så et gigantisk krøllet hår og et par små hænder, der holdt om en flaske hvidvin. »Vil du have en tår,« spurgte hun. Jeg havde i forvejen indtaget tre-fire guldbajere, så jeg skulle holde tungen lige i munden. Vi sad og snakkede hele natten, og om

morgenen gav hun mig massage, indtil hun skulle på arbejde. Det var åbenbart i Hillerød, og hun havde ingen bil, så vi stillede os ud til vejen for at blaffe. Den tredje bil tog os med og satte os af i Odense, hvor jeg boede på det tidspunkt. Hun kyssede mig farvel og satte igen tommelfingeren i vejret.

Det var kun et døgn siden, at min ven ville have mig på blind date, og nu stod jeg ved en motorvejsafkørsel til Odense og var helt mørbarket og paf. Men samtidig var jeg rigtig meget forelsket. Det viste sig, at hun blev kvinden i mit liv.

Vi er meget forskellige. Jeg er et kæmpe »madorgel«, mens min kone er vegetar og på grænsen til

I påsken går JyskeVestkysten tæt på seks kendte koldingensere og spørger dem, hvilke oplevelser der gav dem »hår på brystet« og gjorde dem til mænd.

Læs de følgende dage om:

- Per Bødker, tidl. borgmester (påskedag)
- Lasse Boesen, håndboldspiller (2. påskedag)
- Jørn Pedersen, borgmester (tirsdag)

Har været bragt:

- Mogens Leander (skærtorsdag)
- Pierre Legarth, direktør (langfredag)

BLÅ BOG

- 34 år.
- Født i Gummerup på Fyn.
- Uddannet på Skuespillerskolen ved Odense Teater i 2006.
- Er fast tilknyttet truppen på Mungo Park Kolding, hvor han blandt andet har medvirket i »Tudsen« og »Manden bag navnet«.
- Han modtog Talentprisen ved Arets Reumert i 2008 for sin præstation i forestillingen »Solidaritet« og »Den 13. nævning« på Teater Momentum i Odense. Han blev blandt andet rost for sin evne til at forene det morsomme med skarphe og præcision.
- Har medvirket i filmene »Dirch« fra 2011 og »Hvidsten Gruppen« fra 2012, hvor han spillede rollen som modstandsmanden Peder Bergehammer Sørensens.
- Senest har han spillet en birolle i tv-serien »Dicte«.

kun at spise raw-food. Når hun synder, så er det med mad, der er over 42 grader varmt. Når jeg synder, så bestiller jeg både pizzaen, burgeren og pomfritterne på menukortet.

Min kone drikker stort set aldrig alkohol. Jeg lader derimod op ved at stå i en bar. For hende er der for mange mennesker og for høj musik. Hun er alt for sensitiv til den slags. Jeg kan godt lide at banke helt op for musikken, så på den måde har vi mange modsætninger. Men det er vildt godt. Nogle trives måske i monofølelsen. Vi har det fantastisk med vores forskelligheder.